

SMO PRED ČETRTIM VALOM? Niko Kostjukovskij

Mag. Robert Cugelj, državni sekretar na Ministrstvu za zdravje RS

Foto: gov.si

Državni sekretar na Ministrstvu za zdravje, **mag. Robert Cugelj** bo gost najbolj in najdlje poslušane oddaje **Odperta dlan** na Radiu Zeleni val, v sredo, **21. julija**, med 10.30 in 11.15 uro.

Oddaja je pomembna za vse, ki nas skrbi usoda našega gospodarstva, vzgoje in izobraževanja, zdravstva in sociale pa sploh.

Z avtorjem oddaj Borutom Pogačnikom, ki je tudi vodja Dežurne psihosocialne službe za pomoč vsem ranljivim skupinam v RS pri Združenju invalidov – Forumu Slovenije, se bosta pogovarjala o najbolj aktualnih problemih v zvezi s covidom-19 ta čas. Za vse, ki nas to zadeva, pa še dobra novica, da boste državnega sekretarja tudi sami vprašali, in to vse kar zadeva pandemijo. Telefon **01 786 0 400** bo v času oddaje odprt za vaša vprašanja, mnenja in stališča.

Frekvence radia pa so: **93,1, 97 in 105,30 MHz.**

KDO SO TISTI, KI SE NOČEJO CEPITI

Franc Hočvar

Foto: Shutterstock / Dreamstime

V zadnjem času pa tudi prej sem se z mnogimi pogovarjal o cepljenju. Predvsem mi ni bilo škoda časa in pogovorov s tistimi, ki so nasprotniki cepljenja. Sem prepričan, da je mogoče s pravim pristopom in s pravo besedo ljudi pripraviti, da izbirajo prave in dobre odločitve. In odločitev za cepljenje je seveda po moji oceni, in seveda tudi tistih, ki so bolj pametni in vedo več kot jaz v teh v epidemioloških razmerah, prava odločitev. Precepljenost pri nas je slaba, pa še kje v Evropi in drugje. Večinoma pa je boljša kot pri nas.

Mnogi, tako strokovnjaki kot politiki, predvsem pa vplivneži, iščejo odgovor na to vprašanje. Na vprašanje, zakaj je pri nas zamrlo navdušenje za cepljenje. To je vprašanje za velik denar. Kajti če bi vedeli odgovor, bi lahko zastavili vzgibe za navdušenje nad cepljenjem. Poznam ljudi, ki so na nasprotni strani. To je zanimiva družčina. Razvrstim jih lahko v tri skupine.

Najbolj me žalosti, da je med nasprotniki cepljenja relativno veliko povsem razumnih ljudi, lahko bi celo rekli, razgledanih. Med njimi so celo svetoljani in neke vrste izobraženci. Veže pa jih neka skupna prepoznavnost. Najbolj pogost odgovor na vprašanje, zakaj ne, je, "bom še malo počakal, da bom videl kaj bo iz tega". Skupna značilnost vseh teh je, da hočejo biti malo drugačni od drugih s prepričanjem, da so več kot drugi. Po moje so prevzetni in potuhnjeni egoisti.

V drugo skupino sodijo tisti, ki so prežeti s teorijo zarote, in so prepričani, da nam s cepljenjem vstavljajo čipe preko katerih bodo krmilili naše življenje. Zanimivo je, da so med takimi tisti, ki so slabo izobraženi pa tudi taki, ki so končali velike šole. Gre za skupino, ki je blizu prepričanju, da je zemlja ravna. Obdarjeni so z občutkom za sintezo vseh znanih negativnih posledic cepljenja. Te je najtežje prepričati o nasprotnem.

V tretji skupini pa so tisti, ki se ne brigajo kaj dosti za svoje življenje. Nimajo razlage, zakaj se ne cepijo, kvečjemu pravijo, da nimajo časa in da se jim ne da ukvarjati s tem.

O tem, kdo so nasprotniki cepljenja in predvsem, zakaj so nasprotniki, bi znali več in bolje povedati antropologi, psihologi in sociologi. No, pa se sedaj vprašajmo, koliko smo jim dali prostora v sedanji kampaniji cepljenja. Malo ali skoraj nič. Kampanija je bila zavožena že takoj na začetku. Zavozili pa so jo politiki, ki so se slikali skupaj s cepilcem. O sveta preproščina. Le kdo bi se cepil zato, ker se je neki prepoznani politik. Ob takih reklamnih pristopih se državljanu vse skupaj priskuti. Še posebej takrat, ko glavni šef za cepljenje nahruli najbolj prizadevno in cepilno uspešno občino. Nekaj klubovanja pa je tudi v narodu kot takem. K temu in takemu klubovanju pa veliko prispevajo takšni in drugačni polizobraženi influenserji, ki prevečkrat zamudijo priložnost, da bi molčali. Influenserji sejejo strah, grobosti in nesmisle.

Mag. Franc Hočvar je nekdani dolgoletni direktor URI SOČA.

ARTROZA JE OZDRAVLJIVA

Mojca Zelenko

Foto: magus.si

Bralec Sporočevalca Mitja G. sprašuje, kako napreduje artroza in kako se borimo zoper njo. Nadalje pravi, da je huda bolečina (to mi je gospod povedal po telefonu) za en dan ohromila desni kolk in naslednji dan popustila, sedaj pa bolj počasi hodi. Ugotavlja, da je soseda, ki se je veliko gibala in delala na vrtu, vendarle morala na operacijo kolka. Torej »navadno« gibanje ne zadošča?

Vprašanja so med seboj povezana in zahtevajo kompleksen odgovor. Poskusila bom odgovoriti v čim bolj strnjeni obliki.

Vloga našega »navadnega« gibanja

Najprej, **kako se hrustanec prehranjuje in kako nastane artroza?**

Hrustanec se prehranjuje iz sklepne tekočine (sinovije) tako, da se stiska in sprošča po vsej svoji površini. Kadar napravimo neki gib, se hrustanec v enem delu stisne in ob tem iztisne celične odpadke v sinovijo, na drugem delu pa se sprosti in tako posrka hranila iz sinovije.

Zato, da se lahko hrustanec prehranjuje, je potrebno uporabljati vse sklepne kote, za katere so sklepi genetsko predvideni. Ko naš način gibanja postane omejen in/ali vse bolj enostranski pomeni, da uporabljamo vse manj možnih sklepnih kotov in ni več stisni-sprosti po vseh površini hrustanca. Tako se hrustanec ne more več prehranjevati in začne stradati. Kar strada, pa umre. To je en del vzroka za obrabo hrustanca.

Drugi del vzroka je mehanski. **Mišice in vezivno tkivo** se kot posledica našega vse bolj **omejenega gibanja prilagodijo na skrajšane dolžine, postajajo vse manj prožne** in sčasoma **vse bolj zategujejo okoli sklepa**. In v sklepu postaja tesno. Sklepna zev ali špranja se oža in hrustanci se pričnejo treti drug ob drugega. Posledično je v sklepu vse manj sinovije, ki poleg svoje transportne funkcije (odvoz odpadkov in dostava hranilnih snovi) tudi maže sklep. K temu dodajmo še **neustrezno prehrano, stres in negativne okoljske dejavnike**. Najdemo se v situaciji, ko se hrustanec obrablja preko svoje normalne vsakodnevne fiziološke obrabe. In prično se pojavljati bolečine.

Bolečina

Pri Liebscher & Bracht razlagajo bolečine pri artrozi kot opozorilo bolečino in ne strukturalno. **Hrustanec sam namreč ni oživčen in ne more boleti**, četudi se drgne in je že poškodovan.

Kaj potemtakem boli?

Ko naše »celice opazovalci« zaznajo na nekem območju tako visoke mišično fascijalne napetosti in »ugotovijo«, da je zaradi tega sklep ogrožen, pošljejo signal možganom. Možgani pa se odzovejo z opozorilno bolečino, da bi preprečili nadaljnjo škodo. Ko nastopi bolečina, mi seveda še bolj omejimo naše že itak omejeno gibanje. Ali pa vzamemo protibolečinska sredstva in nadaljujejo z našim enostranskim gibanjem. Ena in druga pot pa vodi v nadaljevanje škode, bolečine so vse hujše in znajdemo se v slepi ulici.

Kaj storiti?

Zagotoviti je treba ustrezne pogoje, da bo hrustanec lahko ponovno rasel in se obnavljal.

Ti pogoji pa so: narediti tkiva in mišice spet prožne, ponovno razširiti sklepno špranjo ali zev in napraviti prostor sinoviji s hranili in mazivom ter aktivirati presnovo v prizadetem delu.

Kako?

Raztezne vaje in fascijalna masaža Liebscher&Bracht so usmerjene natanko v te cilje. Raztezne vaje raztegujejo tkiva in s tem sklep dobiva prostor, fascijalna masaža - globinska masaža vezivnega tkiva pa (p)oživi presnovo v sklepu. Kako si lahko pri tem pomagamo sami, je natančno razloženo in prikazano v knjigi z naslovom **Laž o artrozi**, ki je priročnik za pomoč zoper artrozo, ki jo je gospod Mitja medtem že prejel in jo z navdušenjem bere. V njej so tudi prehranski nasveti zoper artrozo.

Ali je za artrozo kriva starost in se moramo z njo sprijazniti? **Nikakor ne!** Tukaj bom citirala kar avtorja metode:

»Bolečine in obrabljeni sklepi ne nastanejo zaradi dolgega življenja samega po sebi. Nastanejo zaradi dolgega obdobja, v katerem smo si imeli čas pritenirati slabe navade in jih utrditi.

Toda:

kar smo pritenirali, lahko tudi odtreniramo.«

Liebscher & Bracht

Zelo enostavno lahko razumemo, kaj se je zgodilo z našim gibalnim profilom, če se spomnimo, kaj smo s svojim telesom počeli v otroštvu in mladosti in kako smo skozi desetletja svoje telo pričeli vse bolj »prenašati« okoli oziroma bolje rečeno z njim dobesedno posedati (vse več sedečega dela, TV, računalniki ...). Artroza se pojavlja tudi pri nekaterih poklicnih skupinah in športnikih zaradi ponavljajočih in/ali enostranskih obremenitev in seveda, vse več tudi med mlajšimi in vse mlajšimi. V **knjigi Laž o artrozi** so tudi vse te in podobne situacije opisane in obrazložene.

HALO, ZIFS...?

Poberki iz dežurne svetovalne službe

Pokličite nas na **041 381 679**, vse dni v tednu med **8.00 in 21.00 uro**
ali povprašajte na info@zifs.si.

Dežurna svetovalna služba Zdrženja Invalidov – Foruma Slovenije deluje neprekinjeno vse dni že od 16. marca 2020 naprej in je v tem času pomagala že več kot 1.000 ljudem.

Nekaj poberkov iz dežurne svetovalne službe:

- **Klicatelji, ki nasprotujejo cepljenju, so se v zadnjih tednih ponovno pojavili tudi v našem dežurnem telefonu. Opaziti pa jih je tudi pred vhodom v stavbo Televizije Slovenije, kjer so se utaborili že pred dvema mesecema. Menijo, da covid-19 sploh ne obstaja, cepljenje je škodljivo, vse je zarota,**

maske so popolnoma nepotrebne in še druge izmišljije, ki ne prispevajo k zmanjšanju obsega okuženih.

Odgovor smo poskušali dati tudi z izkušnjami iz bolnišnic, kjer si lahko te osebe pogledajo težko bolne na intenzivnih oddelkih, ki umirajo v strašanskih mukah in se tudi tako sami prepričajo, ne samo, da covid obstaja, ampak tudi kakšno je finalno stanje.

- Kmalu po oddaji Dobro jutro na TVS1, so se kar vrstili klici, ker mnoge zanima, kaj narediti v primeru morastih sanj, ki jih imajo nekateri že mesece in celo leta.

Odgovorili smo jim, da se je potrebno vsaki taki stvari posvetiti zlasti z vidika preteklosti in se poglobiti v nekatere okoliščine, ki so morda botrovale prav travmatičnim dogodkom iz otroštva. Z nekaterimi pa smo začeli takšno »terapijo«, kar po telefonu in jim v marsičem pomagali;

- Starejši možakar iz Ljubljana je ves ogorčen klical, vendar ne toliko za pomoč, kolikor za potrditev, da ima »prav«.

Težavo on vidi v tem, da želijo njegovo nekdanjo svakinjo pokopati v grob njegovih staršev in brata, ki je bil nekoč z njo poročen. Čeprav ta svakinja ni bila v ničemer problematična, pa se mu zdi, da ne bi smela nositi priimka nekdanjega moža.

Potrebno mu je bilo razložiti, da lahko vsaka ženska ohrani možev priimek, čeravno se razveže, in da v našem mnenju ni ravno etično, da se tudi sam, v poznih letih, ukvarja s tovrstnimi problemi, ampak naj gleda na življenje bolj pozitivno in mu bo že to precej pomagalo;

- Oglasil se je tudi invalid z Notranjske, ki ne zna sam pomagati v razmerju s sosedom, ki mu že dolga leta greni življenje. Nazadnje mu je celo zažgal senene bale.

Rekli smo mu, da mora tovrstna dejanja prijavljati najbližjo policijski postaji ter da mora zaradi motenja posesti vložiti tudi tožbo pri pristojnem sodišču. V ta namen smo mu tudi sami ponudili pravno pomoč s pomočjo odvetnikov, ki so tudi naši člani.

NASLOV DRŽAVNIH PRVAKOV V KOŠARKI OSVOJILA CELJSKA EKIPA Jože Globokar

Finalna tekma

Foto: Peter Planinšek

V športni dvorani na Vranskem je 10. julija 2021 v organizaciji Zveze za šport invalidov Slovenije – Slovenski paralimpijski komite, potekalo državno prvenstvo v košarki na vozičkih. Naslov državnih prvakov je osvojila ekipa **DP Celje Thermana**, druga je bila združena ekipa **DP Kranj-DP Novo mesto**, tretja **DP Ljubljana Mercator**, četrta pa **DP Maribor**. Ekipe, ki so nastopile na tokratnem državnem prvenstvu, so v ligaškem tekmovanju Zveze paraplegikov Slovenije odigrale štiri kroge. Prvi krog so 9. maja odigrale v Laškem, kjer je povedla DP Maribor, v drugem krogu 29. maja v Sodražici se je na prvo mesto zavihtela DP Kranj-DP Novo mesto, ki je na vrhu lestvice ostala tudi v tretjem krogu 6. junija v Strahinju in četrtem 3. julija v Mariboru.

Na podlagi teh rezultatov sta se na državnem prvenstvu v prvi tekmi najprej pomerili DP Kranj-DP Novo mesto in DP Ljubljana Mercator. Ljubljančani so bili v prvi četrtini celo boljši, vendar so jih favorizirani igralci združene ekipe brez težav premagali z rezultatom 61:44. V drugi tekmi sta se srečali DP Celje Thermana in DP Maribor. Razpoloženi Celjani so s podobnim rezultatom (61:46) ugnali Mariborčane. Za tretje mesto sta se borili poraženi ekipi DP Ljubljana Mercator in DP Maribor. Ljubljančani so odlično začeli in si v prvi četrtin priigrali lepo prednost (16:8). V nadaljevanju so nekoliko popustili, vendar brez večjih težav osvojili pokal za tretje mesto (48:43).

Za naslov državnega prvaka sta se pod koši srečali DP Celje Thermana in DP Kranj-DP Novo mesto. Celjani so tekmo dobili v prvi četrtini, ko so si priigrali pet točk prednosti, nato pa z enakovredno igro nadaljevali in tekmo zaključili z 58:55. Ob tehničnem delegatu Milanu Lukanu, sta tekme sodila Mitja Dečman in Nedžad Budimlić.

NOVO POGlavJE SLEPIH V CELJU – IZVOLITEV NOVE PREDSEDNICE DRUŠTVA Mateja Forte

Edvard Vodeb, Mateja Forte in Sanja Kos Foto: MDSS Celje

Vodenje institucije ali organizacije je poslanstvo, je odgovornost, vodenje invalidske organizacije pa še toliko bolj, saj mora vodstvo izkazati, poleg vseh običajnih dobrih praks, še sposobnost empatije in prepoznavanja mehanizmov vrednosti, ki jih lahko doprinesejo samo člani organizacije, ki jo vodi. **Medobčinsko društvo slepih in slabovidnih Celje je nekaj let nazaj praznovalo svojo sedemdeseto obletnico obstoja.** Takrat sem kot urednica zbornika, izdanega ob obeleženju tega trenutka, pogledovala tako v včeraj kot danes in tudi jutri tega združenja, katerega članica sem tudi sama. Preteklost je bila obarvana s spomini, s ponosom na do tedaj že ustvarjeno in dograjeno, sedanost je prinašala zanos, da **MDSS Celje igra vlogo pomembnega igralca na parketu boja za pravice slepih in slabovidnih.** Danes, nekaj let kasneje, pa je nastopil jutri te organizacije, ki je bil tedaj zavit še v skrivnost. Ta jutri organizacije, ki že več kot sedemdeset let predstavlja pristan slepim in slabovidnim iz Savinjske regije z okolico, predstavlja **ново izvoljena predsednica, Sanja Kos.** Njena moč je v znanju, saj je znanje s področja ravnanja s slepimi in slabovidnimi edina vrednota, ki lahko organizacijo pelje naprej in ji zagotovi mesto v sodobni, do invalidov zelo kritični družbi. Društvo je z izvolitvijo nove ekipe in s tem nove predsednice prepoznalo energijo mladosti in pripoznalo, da lahko edino z uvedbo sprememb zagotovi napredek organizaciji, da bo slednja lahko še naprej izvajala programe in s tem kvalitetno skrbela za svoje člane. Izzivi, s katerimi se bo novo vodstvo srečevalo, so in bodo stalni in velikokrat nepredvidljivi, naloga novega vodstva pa je, da s svojo organizacijo enotno nastopi v družbi in s tem dokaže, da slepi in slabovidni premoremo izkušnje, znanje in drznost, da lahko kljubujemo averziji družbe. Novi

predsednici in njeni ekipi zato želim veliko srčnosti, vztrajnosti in poguma. Ob dobrih željah pa velja izpostaviti tudi oba protikandidata na tokratnih volitvah, Ladislava Humskega in Sebastjana Kamenika. Z izkazanim interesom za vodenje organizacije, katere člana sta tudi sama, sta izkazala močno željo po napredku in pozicioniranju MDSS Celje na zemljevid uspešnih organizacij, ki se borijo za pravice slepih in slabovidnih.

Vsaka sprememba pa ima korenine v nečem že obstoječem in nova predsednica bo gradila na do sedaj opravljenem delu predsednika, ki je društvo z različnimi ekipami vodil vse od leta 1995. Mnenj o delu, ki ga je opravil **Edvard Vodeb**, je veliko in številna so si nasprotujoča, a nekaj pa vendarle ostaja. Že prej sem pisala o pogumu in MDSS Celje je leta 2017 izkazalo veliko mero poguma, ko je v svoje vrste sprejelo novo članico. V Celje sem prešla kot nekdanja članica MDSS Koper in prišla sem s kupom ciljev in idej. Vodstvo društva je že takrat premoglo toliko srčnosti, da si je upalo z menoj skočiti v neznano; razširiti svoje znanje, sodelovati pri pripravah večjih projektov, javno izpostavljati izkušnjo slepote in slabovidnosti mladim generacijam v okviru gostovanj na Fakulteti za logistiko Univerze v Mariboru in ne nazadnje skupaj z Univerzo v Mariboru širši tako strokovni kot laični javnosti dokazati, da nobeno mesto ne bo pametno mesto, dokler ne bo prilagojeno celotni populaciji, ki biva ali dnevno migrira vanj ali iz njega. Skupaj smo premaknili marsikatero mejo in brez posluha vodstva društva to ne bi bilo mogoče. Veliko meja pa še ostaja, saj je stereotipni strah pred slepoto in slabovidnostjo še vedno vseprisoten v družbi. Znanja je še vedno premalo in že obstoječe znanje izgublja na veljavi, če vanj vnašamo toksičnost slabih medsebojnih odnosov, kar v naše sposobnosti v očeh odločevalcev zasaja dvom. Za ves dosedanji pogum zatorej hvala Edvardu Vodebu in strokovni službi, ter srečno na poti novi predsednici, Sanji Kos.

Asist. dr. Mateja Forte, članica MDSS Celje

KAKŠNE JE NAŠE SPANJE V ČASU COVIDA-19

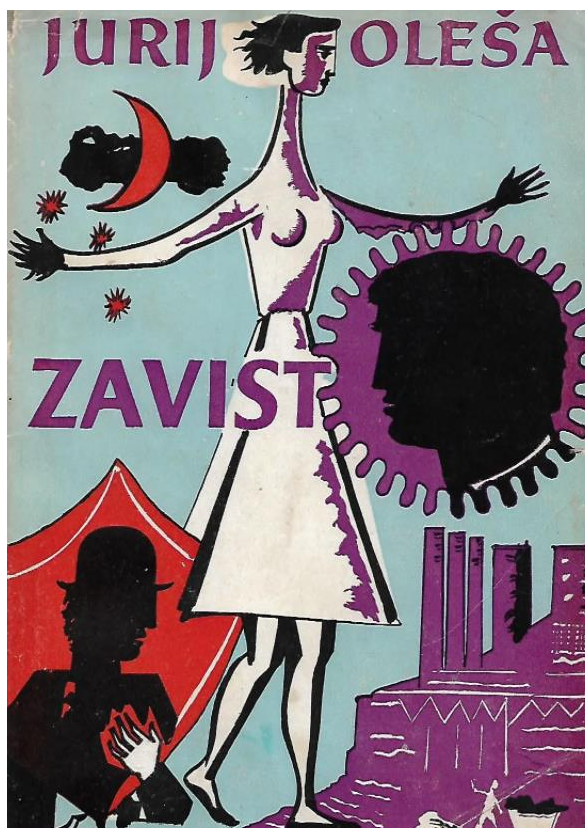
Niko Kostjukovskij

Voditeljica Špela Močnik in gost Borut Pogačnik v oddaji Dobro jutro (13.7.2021) Foto: MMC RTV SLO

V torkovem **Dobrem jutru na TVS1** smo lahko pogledali zanimivo oddajo, v kateri je sodeloval tudi vodja **Dežurne psihosocialne službe za pomoč in oporo invalidom** in predsednik Združenja invalidov – Forum Slovenije Borut Pogačnik, kjer se je z voditeljico oddaje **Špelo Močnik** pogovarjal **o težavah spanja in sna v času epidemije**. Klicalo je tudi nekaj gledalcev, ki so jih zanimale določene težave, zlasti kar zadeva nočne more v tem času. Zanimivo oddajo lahko pogledate preko linka: <https://4d.rtvsllo.si/arhiv/dobro-jutro/174790742>

ODPRTA SCENA
TEORIJA ZAVISTI (SKOZI PSIHOANALIZO) – 4/4. del in konec
Roman Vodeb

Jurij Oleša - Zavist

Foto: crveniperistil

Zavist je **ena temeljnih človekovih lastnosti** – in to **negativnih** –, ki pomaga razumeti njegovo obnašanje in tudi družbo. Na primer: **politike**, predvsem delovanja opozicije, se ne da razumeti mimo razumevanja (nezavedne) zavisti. Opozicija vselej poziciji (nezavedno) zavida oblast in moč – na manifestnem nivoju pa si izmišlja probleme in jih sama dobesedno iznajde (beri: si jih »iz-želi«), zato, da lahko izživi svojo zavist, za katero ima močne dispozicije iz oralne faze.

Tudi **šport** je poln zavisti: poraženci zmagovalcem zavidajo zmago (in vse bonitete, ki jih le-ta prinaša). Boj proti športni zavisti je najbolj zaznavno skozi ideologijo fair-playa – takrat, ko so (na)pisana pravila kršena. Pravila športne igre so se vzpostavila in napisala ravno zaradi zavisti (poražencev do zmagovalcev). Šele s pravili so mnoge igre postale »igrabilne« in zavist (kolikor toliko) ukročena. Sicer pa pravila gravitirajo v register t. i. sekundarne elaboracije (drugotni element, drugotna obdelava), kot bi rekel Freud.

Zavist lahko **v odraslosti dobi krila pri tistih ljudeh**, ki so bili v otroštvu pogosto lačni, ali pa vsaj nestrpni, ko se je mati »počasi« pripravljala k hranjenju – mali lakotnik pa je norel od lakote in pohlepa po – bodisi »dobri« dojki ali pa steklenički, slamici ali po (polni) žlički... **Melanie Klein** v tem kontekstu govori o t. i. »slabi« dojki. Prepogosta prisotnost »slabe« dojke – torej dojke iz katere slabo teče mleko, ali je celo (pre)dolgo ni – v otroku ustvarja zavist do matere kot nosilke oz. prinašalke ugodja/užitka (hrane). Banalno rečeno: otroci, ki v (pozni) oralni fazi niso bili frustrirani s »slabo« dojko, ne z zavlačevanjem pri hranjenju, v odraslosti ne bodo podlegali zavisti.

Iz analize t. i. analnega karakterja vemo, da **obstajajo skopuški ljudje, ki nikoli nikomur nič ne zavidajo** – le svojega imetja (denarja, bogastva) ne morejo odstopiti/darovati nikomur (lahko ga le posojajo, vendar za

oderuške obresti). Videti je, da se oralna zavist na nek specifičen način veže še na analno obdobje, v katerem otrok spozna, da ima lastnino (drekec), s katero lahko (z mamico) trguje (v zameno namreč dobi ljubezen). Vendar je analna faza lahko kvečjemu blažilec občutenja tiste zavisti, ki jo je otrok mislil in doživljal ob hranjenju (v oralni in analni, verjetno pa tudi falični fazi). Lastnina, ki jo »mali sralec« ima v prvem menjalnem procesu (kakanju »na ukaz« v kahlico), mu znižuje zavist, ki se vanj naseljuje konec oralnega obdobja in v analni fazi. Ravno specifike v analni fazi (privajanje na kahlico oz. t. i. toaletni trening) lahko zelo spremenijo proces zavidanja.

Otrokove misli se lahko skozi t. i. oralno zavist zarotniško uprejo kakanju na ukaz. Na ta način sadistično uživa, ker misli, da kaznuje mamico, ki mu ne daje (več) »dobre dojke« oz. ne dobi hrane v natančno tistem trenutku, ko si jo zaželi. Situacija je za otroka miselno zagatna v tistem trenutku, ko je v analni fazi še vedno dojen – torej deležen »dobre« in »slabe« (materine) dojke – hkrati pa se že privaja na kahlico, torej »ve«, da ima v lasti nekaj, s čemer lahko trguje (in kaznuje) mamico, torej (svoj) drekec.

V tem kontekstu je proces nastajanja dispozicij za občutenje zavisti, ki jo bo čutil v odraslosti, zelo specifičen, vsekakor pa (teoretsko) nerazpoznavne oz. interpretacijsko zagatne. Nemogoče je namreč vedeti, kaj si otrok misli, ko materi zavida sposobnost hranjenja oz. »dobro« dojko. Nemogoče je vedeti, kam in na kakšen način se v sistem razmišljanja vtke otrokova sposobnost trgovati z drekcem oz. z mamico (ki ji sicer zavida sposobnost hranjenja).

V celo zgodbo pa se vseskozi vpleta še ena od najpomembnejših infantilnih oz. primarnih zavisti: zavist otroka predvsem do staršev, pa tudi do odraslih nasploh (tudi do starejših bratov in sester). Najbolj zavida materi, pozneje pa predvsem očeti, da je velik (odrasel) in vsemogočen, torej nepremagljiv.

Dečki so z zavistjo do očeta bistveno bolj povezani, kot deklice, saj jih k temu sili tudi kastracijska bojazen, ki jo začenjajo doživljati v ojdipalni oz. falični (kastracijski) fazi. Zato je tudi dečkova oz. moška tekmovalnost bolj markantna kot dekličina oz. ženska. Mali Ojdip v bistvu svojemu očetu zavida možnost, da z mamico spi in »nekaj« z njo počne – vseskozi tudi misli, da ima mamica raje očeta, kot njega.

Na krilih oz. dispozicijah vseh teh infantilnih zavisti, v odraslosti vzklije tista (moteča) zavist, ki obvladuje čustvovanje mnogi ljudi – predvsem doživljanje hvaležnosti, posledično pa tudi sreče/prijetnosti. Kronično zavisten človek namreč ne more biti srečen.

Uredništvo ne cenzurira in ne posega v tekste rubrike Odprta scena. Za resničnost navedb je odgovornost izključno na piscih.

Sporočevalca izdaja Združenje invalidov – Forum Slovenije, Linhartova 3, p.p. 2539, 1109 Ljubljana

Glavni in odgovorni urednik: Borut S. Pogačnik

Tajnica uredništva: Katarina Lukešević

Telefon: 041/381-679

e-naslov: info@zifs.si

Mednarodna standardna serijska številka: ISSN 2630 – 3639

Z odločbo Ministrstva za kulturo z dne 16.12.2020 je elektronski medij »Sporočevalec« v razvidu medijev pod zaporedno številko 2378.

Uredniški odbor sestavljajo: Borut Sever (NSIOS), Luka Pavlin (ZDSSS), Anton Petrič (ZDGNS), Jože Globokar (ZPS), Pavel Kranjc (ZMS), Drago Perko (Zveza ŠIS – SPK), Jože Ocvirk (Društvo za zdravje naroda), Alen Kofol (Sonček), Niko Kostjukovskij (predstavnik bralcev)